

La vida passa pel pla de Martís

Text i foto > SÒNIA TUBERT, periodista

Molts diumenges al matí, en sortir de la son sense necessitat de despertador, comença una petita lluita entre els llençols que em volen lligar l'estona que faci falta un dia de festa i una gairebé imperiosa necessitat d'aprofitar el matí sortint a caminar. Quan perd la mandra, la destinació sol ser, des de casa meva a Serinyà, el pla de Martís. Endinsar-me en els seus camins, que conflueixen i et permeten triar infinits itineraris, em permet pensar en tot i res i a la vegada aclarir les idees, per més espesses que siguin. I això no és pas perquè m'acompanyi la soledat, més aviat

al contrari, sempre hi solc trobar gent, sempre ha sigut un paisatge ple de vida.

Les enciclopèdies i les pàgines web d'informació turística ens expliquen que el pla de Martís és una plana agrícola extensa que hi ha entre els municipis de Serinyà, Porqueres, Esponellà i Fontcoberta. Juntament amb el pla d'Usall, forma l'àrea agrícola més gran de la comarca del Pla de l'Estany, i això no em cal llegir-ho, m'ho diuen els camps que durant l'any transiten del verd al marró, passant pel groc dels gira-sols, i els tractors que en determinades èpoques trobo mentre camino contemplant

unes fantàstiques vistes del Pirineu i el Prepirineu. Alguns dels camins del pla han estat arranats com a part de la Ruta del Tren Pinxo, sota la cura del Consorci de les Vies Verdes de Girona, de manera que feina agrícola i esbarjo i esport han hagut de trobar la manera de conviure.

Aquestes passejades no són una dèria que m'ha vingut de gran. Ja de petita, entre els companys i companyes d'escola i la colla del poble, un dels entreteniments era agafar la bicicleta i anar a buscar triops a la platja d'Espolla; de fet, llavors en dèiem el Clot d'Espolla. Aquesta és una de les joies que amaga el pla de Martís. És un sistema aquàtic singular a Catalunya: no té aigua sempre, sinó que hi arriba des de corrents subterranis que alimenten també l'estany de Banyoles, encara que és just dir que gairebé des del temporal Glòria amb prou feines l'hem vist ple.

Aquest mateix sistema d'aigües subterrànies alimenta un bon nombre de brolladors i surgències en aquesta

zona, com la deu de Quel Simó, la Mussoga, la pedrera d'en Silet o Les Llacunes. Tot i que ara no n'hi hagi gaire, l'aigua és un altre dels elements essencials d'aquest pla, creuat de sud a nord pel rec d'Espolla, que desemboca al Fluvià.

Terra, aigua i vida. El pla de Martís no és només un paisatge pel qual m'agrada passejar, sinó que té una història important en l'àmbit social. Des de l'any 1938 i fins al 1960, una part d'aquest pla va ser un camp d'aviació; ara, molts diumenges em puc encantar amb els aficionats a l'aeromodelisme que fan volar els seus aparells des d'aquest mateix lloc. Del soroll dels motors podem passar sense descans a la música, i no només la que surt dels meus auriculars per espavilar-me en la passejada, també se n'hi ha pogut sentir en directe. L'estiu passat, la darrera edició del festival Recòndit va viure una de les seves nits més especials amb el concert de la cantautora canària Valeria Castro al bell mig del pla de Martís.